

?Carnets

Fent una d'aquelles neteges de paperam acumulat durant molts anys, vaig reunir en una capseta tots els carnets que he arribat a tenir i que encara conservo. Repassar-los és com fer un repàs de la meua vida. Una mirada retrospectiva a èpoques i moments que tenia oblidats. Llocs per on vaig passar fa qui sap quan i adhesions que ni tan sols recordava. Com haver-me fet soci de la Cooperativa Abacus, que és una cosa que ara ni em passaria pel cap, perquè s'han tornat molt senyorets i és l'últim lloc on aniria a comprar un llibre. Deixant de banda carnets d'identitat i de conduir, de tots els altres que tinc el més antic és el de la Biblioteca Popular. És del 1971, tenia tretze anys i incorporava una foto grapada que algú de la classe es va cuidar d'alterar guixant-m'hi un bigoti. Era un carnet que et servia per treure llibres de la biblioteca i gairebé anava lligat al fet d'estudiar a l'Institut. Però, fora d'aquella funció pràctica, em feia també una certa il·lusió tenir-lo. Llavors, portar a la cartera un carnet del que fos, semblava com si vestís, com si et donés un aire d'adult. I molts cops t'inscrivies on fos -sempre que no s'hagués de pagar- tan sols per tenir el carnet d'aquella associació. Així va ser com als catorze anys em vaig fer del club de la revista *Pato Donald* i vaig aconseguir un carnet tot llampant, de color groc i amb la cara del famós ànec: Club Donald, deia, i hi afegia «carnet de miembro». Si n'era jo de feliç amb aquell carnet!

Després van venir carnets més seriosos: el de l'Institut, el de la biblioteca de la Caixa de Pensions, el de Foto Art, el de Cineclub, el del Montepio de Conductors, el de Bloc, el del Club Regió7, el d'estudiant de l'Autònoma, els de corresponsal a Manresa de Tele-Exprés i Mundo Diario, el d'Ona7 Ràdio, el de l'Escola Oficial d'Idiomes, el d'Unicef, el de Greenpeace, el de l'OCU, el del Club Vanguardia... Fa anys que no estreno cap carnet que no sigui un d'aquells obligats i imprescindibles, però encara recordo amb tendresa l'alegria que em va fer rebre el del club d'amics del Pato Donald. A hores d'ara ja només em trauria el dels amics amb dret «a roce». Però no existeix. He après que per a les millors coses de la vida no calen carnets.